

UKRAINIAN LABOR NEWS
 PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ
 Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
 Видань Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Дому, на розі вулиць Пritchard і Mcgregor, у Вінніпегу, Манітоба.
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and Mcgregor St., Winnipeg, Man., Canada.
 Редакція за оголошення не відповідає.

СВІНЯ СВИНІНЕЦЬ РОЗИГНАЛА.

Нарешті пан Пилсудський розігнав польський сойм. Нічого в цьому надзвичайного, "недемократичного", щось такого, що здивувало б світ — немає. Останніми роками такі події в "демократичних" країнах стали звичайним явищем. Але так по "мистецьки" розігнати парламент, як це зробив Пилсудський, ще ніхто не розігнав. Не любив пан Пилсудський "народного представництва" за життя його, дав йому "благословення" й на пращани. Для Пилсудського сойм — це свинінець, послід — це шубрані, парлатани, конституція — це проституція і т. д. Розганяючи сойм говорив так, що й папір по червоному би зі встиду, коли б на нему, передали все те, чим пан Пилсудський поблагословив сойм "в далеку дорогу".

Розігнавши сойм, Пилсудський зібрав довкола себе полковницьку зграю і почав виправляти проституцію на конституцію. Не треба бути ворожим, щоб вгадати, який, "конституційний" твір вийде з-під рук полковницької зграї. Вийде такий твір, на основі якого впершу чергу позбавлені будуть права голосу трудящі маси Польщі, а окупованих шляхтою українських, білоруських, литовських та німецьких земель з'окрема. В соймі Пилсудського засідали легіонери та представники фашистських організацій, що слухавно стотямуть "гап-ахт" перед Пилсудським і його полковницьким урядом. В Польщі буде запроваджена військово-фашистська диктатура, без якогось замазування її "демократичними" зауздами.

Не від ніні капіталізм хапается за фашизм, як за праву руку своєї диктатури. Фашизм і соціал-фашизм — це права й ліва руки диктатури капіталу. Не сам Пилсудський розігнав польський сойм. Розганяв польського сойма підкріплював Пилсудському закордонний капітал, впершу чергу французький та американський, що вклали свої капітали в польську індустрію, яка котиться на саме дно економічної кризи. Економічна криза останніх років гонить капіталістичні країни або до революції, або до диктатури фашизму, головню до війни, якою капітал хоче врятуватися від загибелі. Польща в цьому не є винятком. Румунія, Німеччина, Фінляндія пішли по тій самій дорозі.

Слідом за розігнанням сойма, пичється в Польщі ще більша нагінка на визвольний рух, пичється ще більше переслідування комуністів і революційних організацій взагалі. З другого боку — пичється явна кампанія полковників за війною проти СРСР. До цього часу націонал-демократи перешкадали цьому пані Пилсудського, — не з любови до СРСР, але з ненависти до полковницьких авантюристів. Тепер Пилсудський їх усунув і розвивав собі руки. Він старатиметься зміцнити воєнний союз з Румунією, Фінляндією та іншими сусідніми з Радянським Союзом державами. В цім випадку він виконуватиме накази французького генерального штабу.

Повернення в Румунію на престол "романтичного" збанкротованого авантюриста Кароля, прихід до влади фашистів у Фінляндії, розігнання сойма в Польщі — це консолідація воєнничих зграй, що об'єднують свій фронт проти визвольного руху трудящих, проти Радянського Союзу. Руками цих авантюристів капітал хоче спасти себе перед пропастю економічної кризи, яка стало зростає.

"РОЖЕВІ ПРОРОКУВАННЯ".

В Нотінгемі, в Англії, відбувається трейд-юніонний конгрес. Один з його провідників, член парламенту від партії Бромлі, виступив із прокоруванням, що за зиму цього безробітних у Великій Британії зростає до чотири мільйони, тобто подвоїться.

Дуже рідко приходиться почути такі признання з уст реакційних трейд-юніонних лідерів. Коли ж вже й "камні воліють", то це є ознакою, що їм самим стає душно від того шурка, який вони так ревно допомагали капіталістам затискувати на робітничий шій. Препрошуючи резолюцію від імені юніон локотивних інженерів і палаців, в якій закликається "робітничий" уряд, щоб він перебрв "Банк оф Інгленд" для фінансування національних вимог, Бромлі назвав капіталізм найбільшим ворогом робітництва Англії.

Це вже неабияк відвага з боку реакційного лідера. Та лякати її нема чого. Ті, які кидали англійське організоване робітництво в обійм мандизма (на співпрацю робітництва з капіталістами), не здатні вести робітництво в боротьбі проти капіталу. Не послухав МекДоналд резолюції й не забере твердині англійського капіталу — англійського банку. Таке може зробити тільки революція, а не резолюція.

Говорили на конгресі та препроказали резолюції ще й інші провідники, викладаючи раціоналізацію, скорочення свожиківання вугля й інші "благодати" капіталістичної системи та пропонували медицину на ці чирки. Та медицина ця була якраз така, щоб нею вилічили черяка на капіталістичній системі, тобто, медицина, яка коштом робітництва вилічила б економічну кризу капіталізму.

На іншому місці цього числа "УРВ" ми подаємо карикатуру з московської "Правди", в якій показано, що фашизм і

соціал-демократія — це руки капіталізму. І от коли поставити перед собою Пилсудського з його легіонерами та "стшельцями" і МекДоналда та Бромлея з партією праці та з трейд-юніоніями, що є під їхнім проводом — це якраз і будуть руки теперешнього капіталізму, якими він рятує себе перед революцією, з якими він провадить наступ на робітництво.

Бромлі страхає англійських капіталістів чотирма мільйонами безробітних та перебранням англійського банку не тому, щоб організувати робітництво й попровадити його на повалення капіталізму, як "найбільшого ворога робітництва Англії" (а чому, не як "найбільшого ворога робітництва Індії, Єгипту, Китаю"?), а тому, щоб перестерігти англійських капіталістів перед небезпекю зростаючої армії безробітних, яка може вивратися з під опіки трейд-юніонних лідерів, а з другого боку — щоб отими революційними фразами, якими прикривається угодовські діла, замілити очі англійським робітникам, які з дальшим зростанням економічної кризи все більше революціонізуються. Трейд-юніонні угодовські лідери бачуть, що з шаленим зростом безробіття, з голодною армією робітництва їм тяжко буде виправитися найближчої зими. І це не тільки в Англії.

ГВІТ ПУЛ ДАЛІ ВИКРИВАЄ СЕБЕ В ДІЙСНІМ СВІТЛІ.

Ціни впали до голодового рівня в наслідок світової кризи. Партія мусить збільшити пряму серед бідних фермерів.

Коли газети сповістали 26 лютого, що гвіт пул рішив виплатити лише по 60 центів за бушель як першу виплату за пшеницю для своїх членів, то ним життя ще раз ясно показало правильність програми Комуністичної Партії. Помимо вимовки президента гвіт пулу МекФейла, що це лише тимчасовий крок, та його заяви, що він "певний" у "віру західних фермерів у пул", факт остає, що пшениця йде слідом загалюного спадку ціи на товарі і що день дрібного фермера скоро зближається до кінця. Члени гвіт пулу були ошукані своїми опортуністичними провідниками. Заснований спочатку (помимо факту, що він був тимчасовим виходом з кризи 1923—24 р.) на настановання фінансістів Канади, Злучених Держав і Великої Британії, він вилупив функцію, для якої був призначений, контролю агрікультури фінансовим капіталом. Минулого року західні фермері отримали \$1.00 за бушель пшениці ч. 1 Нордерн, доставленої у Форт Вільям, доставили 18 1/2 ц. більше в дальших виплатах. Рік передтим перша виплата була 85 ц. за стандарт (ч. 1 Нордерн — Форт Вільям). В нікотрім році, за винятком 1928, ала дотепер перша виплата спала понижче \$1.00. Треба пам'ятати, що ця ціна в ніякій мірі не представляє пересічної ціни, що фермер в пулі отримує за свою пшеницю. Пшениця стандарт, то є пшениця найвищої якості; перевезена залізницею до Форт Вільям, є заплачена цінами тут наведеними. Це означає 1), що оплата за залізницю мусить бути відтягнена з цих ціи, і 2), що лише мала частина збору пшениці є заплачена по тій ціні. Нижчі степені пшениці (а вони є майже так численні як моргеджі) дістають пропорційно-нально нижчі ціни. Це означає, що замисць отримувати ціни, які вважались звичайно пересічними, фермері отримують багато менше. Не буде перебільшенням сказати, що в часі, коли залізничні акуди, елеваторські компанії і решта (не говорячи про ошевидний грабїж, поповнений при грейдуванні пшениці) дістають свою пайку здобичі, ціна, що фермер отримує за свою пшеницю, буде ближче 30 ц. ніж 70 ц. за бушель. І після цьогою обголення фермера, здирають шкіру моргеджові компанії і чигають фірми різничої машинерії та банки.

Міжнародна криза в капіталістичній економіці загострена аграрною кризою й аграрна криза у відворот поглиблюється індустриальною кризою. Тут в Канаді надпродукція пшениці досягла ступня, де положення стає розпучливе для фінансового капіталу. Величне перенесення оставшої пшениці,

що зростає з року на рік, аж поки протягом останніх двох років вона перевищила 100 мільйонів бушлів, є безпосереднім наслідком цієї світової надпродукції пшениці. Дійсна тарифова війна ведеться на світовім пшеничнім ринку. Заборонюючи тарифи були збудовані європейськими країнами з фашистською Італією на чолі, щоб не допустити імпорту пшениці, щоб зменшити свої зобовязання суброті Америки. Радянський Союз вступає на світовій ринку з пшеницею, продукуюною, після пропагандистів торговлі збіжжям, "у визичних умовах", і таким чином приводить атак на робітничу републіку крок за кроком.

Ця надпродукція є загострена процесом механізації агрікультури. Нафта робить для фармування те, що пара зростає для індустрії. Фармування при помочи машини — трактори, комбайни, величезні плуги, авто-траки, переводяться скоро на заході. Протягом минулих шістьох місяців відкрито було визано, що мусить прийти 50-центова пшениця, щоб конкурувати на світовім ринку. На підставі урядових чисел, пересічний кошт продукції бушли пшениці є \$1.10 у пересічних обставинах. Як більшість "пересічного", це захирає дійсну правду. Немає "пересічного" фермера. Фермері є поділені на різні класи. Бідні фермері, що мають четвертинну або пів секції землі, не можуть продукувати пшениці за цю пересічну ціну. Його кошт продукції є вищий ніж кошт багатшого фермера. Він є тим, що не може змеханізувати свою малу фарму з тої простої причини, що малі ферми не можуть бути оперовані так економічно машинерією, як кіними. Спад ціни на пшеницю жене його гайше в довг і приспуде його вивласнення. Багатший фермер, що є в спроможності зменшити свій кошт продукції і фермерує на більш просторі, зможе конкурувати. Негайним процесом, приспішеним цим актом гвіт пулу в умовах кризи, буде приспішення цьогою лоду серед мас фермерів та явне виправлення комуністичної теорії, що фермері не є "обеданюю клясою."

(Кінець буде.)

ВИБРОНИЦТВО ПОДУ В ОДЕСІ.

Повернувся пароплав з першого рейду для збирання морських водорослин, що мають значний відсоток йоду. На заводу хемічного-сіального тресту в Одесі почали виробляти водорослин. На думку спеціалістів Одеса може перетворитися на один з головних центрів виробництва радянського йоду.

Повернувся пароплав з першого рейду для збирання морських водорослин, що мають значний відсоток йоду. На заводу хемічного-сіального тресту в Одесі почали виробляти водорослин. На думку спеціалістів Одеса може перетворитися на один з головних центрів виробництва радянського йоду.

Націонал-фашизм — це права рука капіталу, а соціал-фашизм — це ліва рука капіталу, якими капітал провадить наступ на робітничу клясу. (Малюнок Ю. Гауфа в "Правді".)

ЧИ МОЖЕ РОБІТНИЧА ГАЗЕТА ВТРИМАТИСЯ ПЕРЕДПЛАТОЮ.

Таке було перше запитання одного з наших передплатників, про які ми писали в минулому числі "УРВ". Говорячи до цих запитань в минулому числі, ми сказали, що не тільки робітничі газети, але ніяка газета взагалі в капіталістичних країнах з самої передплати не втрималася б. Може така відповідь видається декому дешо найвно, може висловлена дешо ризиковано? Бо чому б то капіталістична газета, що розходиться в сотках тисяч чи в мільйонах примірників не могла б вижити з передплати?

Перш всего капіталістична газета — це звичайне капіталістичне підприємство. Живе вона не стільки передплатою, скільки різними оголошеннями. Певно неоди з наших читачів, перегортаючи велику буржуазну англійську газету, бачив, що у ній більше сторін заповнені різноманітними оголошеннями, ніж читальними матеріалом. Кожний рядочок цих оголошень дуже добре оплачений.

Ось приклад. Ми взяли одну з вінніпегських англійських буржуазних щоденних газет. Того дня вона мала повних 7 сторін заповнених оголошеннями цілковито. Решта оголошень були розкидані по усіх сторінках за винятком першої редакційної. Деякі сторінки були заповнені оголошеннями майже цілковито, деякі наполовину і т. д. Коли ми перелистали, то на 28 сторінок — 19 були заповнені оголошеннями цілковито, коли б їх не розкидали по усіх сторінках. Одинадцять сторін була заповнена спортом, півтори — бізнесом, одна "фоні-пейдж". Отже коли б увесь новинарський і читальний матеріал зібрати до купи, то на 28 сторін газети його набиралося б заледво на 5 і пів сторін.

Та вже поминувши спорт, бізнес (маркет) і "фоні-пейдж", то все ж таки та газета мала 19 сторін солоно заплачених оголошень. І це не дуже велика, порівнюючи до ньюйорських, чиказьких чи торонтоських газет. Оголошення — це її перед-

го місяця було чим позачувати кампанія за папір, за атрамент, за електрику, що суботи робітникам за роботу, що три дні за почтову пересялку і різні дрібні вдатки, яких у нашому видавничстві кожного місяця збирається на поважну суму. Компані не чекають. Почта не приїме газети, коли її зароз не буде заплачено. Робітникам треба заплатити, бо вони мусять жити, щоб робити. А поруч з цим набирається багато таких передплатників, що хоч мають чим заплатити, то проте чомусь затягуються з передплатою півроку, або й рік та два. (Ми вже не говоримо про тих читачів, що справді не мають чим заплатити, бо не працюють.)

Але то ще не все. Потім треба усіх задовжених передплатників повідомити, зачекати, розсилати до них листи. А це знову коштує дрови й час. Значить до цього треба ще докласти. І дуже добре, коли хоч тоді товариші відхукуються, не відтягають ще надалі.

Тому ми клячемо усіх задовжених передплатників та всіх, яким тепер скінчилась передплата на "Укр. Роб. Вісти" і до яких ми розіслали листи: Товариші, виринуйте й відновляйте свою передплату, бо в противному разі примушені будемо спинити вам відсилку газети. А ми певні, що ви цього не хотіли б, як і ми не хочемо.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА.

ОДИНАЦЯТИ РОКОВИНИ ТРИПІЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ.

На Україні, особливо в Кївї обходжено 5 серпня дуже вричисто XI роковини славного бою пролетарської молоді Кївля з бандами Зеленого в Трипїллі під Кївом. На могилі загинувших юних борців в обухівському лісі відбулася велика демонстрація — зльот комсомолу Кївщини, Віннищини і Дніпропетровщини. Колективісти Трипїлля зустріли комсомольців валкою хліба в 5,000 пудів, яку організували в пам'ять героїв Трипїлля.

Кївський Округний Комітет Комсомолу передав місцевій трипїльській владі радіоузел ім. героїв Трипїлля та універсальну бібліотеку вартістю 1,000 карбованців для будинку колгоспника ім. Трипїлля.

На могилі виступало багато промовців. Виступали й батьки вбитих героїв, яких вишлю з Кївля 100, а вернуло після нервової боротьби за добре озброєною, великою бандою Зеленого всего 6. Згадували в промовах жахливе, але героїське минуле, а рівночасно радiali, що справа за яку поклали своє життя молоді герої живє, розвивається. Індустріалізація і суцільна колективізація села — це найважчий поклик пам'яті Трипїльської трагедії.

ВРОЖАЙ НА УКРАЇНІ.

За підрахунками Української Економічної Народи гуртовий врожай зернових культур цього року майже на 30% більший, як минулого року. Отже товарна маса хліба на Україні проти минулих років буде тепер значно більша. Це дає цього року змогу скласти збільшення плян хлібозаготівел.

Радянська Україна матиме відкопвиту змогу поліпшити постачання трудящим хліба, збільшити експорт, а також забезпечити надалі ще більші темпи індустриалізації країни й соціалістичної — перебудови сільського господарства. Врожай цього року дає в руки пролетарській державі нові засоби для успішного переведення п'ятирічки, піднесення реального рівня зарпідної платні, поліпшення робітничого постачання, відновлення товариництва тощо.